

Arrest

**nr. 66 040 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat I. MOHAMMAD, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 24 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 5 april 2011.

1.3. Op 26 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Marja in het district Nad Ali van de provincie Helmand. U bent Tadjiekse van etnische achtergrond en u bezit de soennitische geloofsovertuiging. U bent ongehuwd. Sinds uw schooltijd woont u bij uw oom langs vaderszijde in Gereshk in het district Nahri Sarraj van de provincie Helmand. Sindsdien ging u twee keer per week op bezoek bij uw moeder en uw broer die nog in Marja woonden. Nadat u afstudeerde aan de middelbare school in Gereshk ging u aan de slag bij de vrouwenraad van Gereshk, Daftari Omori Znani Gereshk genaamd. U werkte hier ongeveer vijf à zes jaar tot aan uw vertrek uit Afghanistan op 24 jauza 1389 (omgezet naar de Westerse kalender 14 juni 2010). U gaf vrouwen les in het maken van kleding en gezondheidszorg. De Taliban was gedurende die vijf à zes jaren niet op de hoogte van uw werkzaamheden bij de vrouwenraad van Gereshk. Op een gegeven moment is de Taliban echter te weten gekomen waar u werkte en wat u deed. Ze waren naar u op zoek en gingen bij uw broer en moeder langs in Marja. U was op dat moment niet thuis, want u verbleef sinds lange tijd bij uw oom in Gereshk. De Taliban vertelde aan uw broer dat zij u zochten en dat u bij hen langs moest gaan. Uw broer raadde u dat af. U ging niet in op de eis van de Taliban waarop zij op 2 jauza 1389 (23 mei 2010) opnieuw langskwamen bij uw moeder en uw broer in Marja. Toen de Taliban zag dat u niet thuis was, hebben zij uw moeder en uw broer vermoord. U kon de begrafenis van uw moeder en broer niet bijwonen uit angst voor de Taliban. Op 5 jauza 1389 (26 mei 2010) besloot u te vluchten naar de wijk Chilsiton in Kabul waar u nog een twintigtal dagen in een huis van de smokkelaar verbleef. Op 24 jauza 1389 verliet u Afghanistan. Vanuit Kabul reisde u met het vliegtuig naar Turkije. Van daaruit reisde u met het vliegtuig naar Duitsland en op 15 juni 2010 kwam u aan in België. Op 17 juni 2010 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw paspoort voor dat u in België verkreeg via de Afghaanse ambassade en een brief van uw hand gericht aan de vrouwenraad van Gereshk.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Uiterst fragmentarische kennis over de regio laat immers toe vraagtekens te plaatsen bij uw bewering steeds in Helmand te hebben verbleven (zie ook informatie bij het administratieve dossier). Vooreerst bleek uw geografische kennis van de regio ontoereikend om geloof te hechten aan uw afkomst uit Helmand. Zo bleek u helemaal niet in staat om een aantal omliggende dorpen of plaatsen rond Gereshk weer te geven. U beweerde immers dat er helemaal geen dorpen of plaatsen rond uw woonplaats liggen, maar dat er enkel huizen zijn (CGVS, p. 10). Wanneer het CGVS dan een aantal omliggende plaatsnamen opsomde bleek dat u slechts één van de plaatsnamen kende (Deh Mazang), en correct wist te situeren ten opzichte van uw woonplaats (CGVS, p. 10). Voorts kende u Sarwarjan Kalay, Langar Shah, Takhtyan, Dagjan, Gumbad en Mohammadza'i niet (CGVS, p. 10-11). U verklaarde bij het horen van bepaalde plaatsnamen dat u ze wel al eens gehoord had, maar dat u nooit zelf op de plaatsen geweest was en deze dus niet kon situeren (CGVS, p. 10). U beweerde eveneens dat de namen misschien fout geschreven konden zijn of dat de plaatsen op een verre afstand van Gereshk liggen (CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijken de opgesomde plaatsnamen op een afstand van maximum vijf kilometer van het centrum van Gereshk liggen. U wist correct dat er een grote rivier stroomt in Gereshk, maar wanneer u gevraagd wordt de naam van deze rivier te geven verklaarde u dat het "Sarband de Gereshk" was (CGVS, p. 9-10). In werkelijkheid is dit de Helmand-rivier. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt van waar naar waar die rivier dan stroomt, diende u te bekennen dat u dat niet juist weet (CGVS, p. 10). Dat de rivier in kwestie zo groot is, is geen afdoende verklaring. Op de vraag welke provincies er allemaal grenzen aan Helmand, antwoordde u Herat, Farah en Kandahar (CGVS, p. 17). Uit de informatie die bij het administratieve dossier is gevoegd blijkt dat de provincies Nimroz, Uruzgan en Ghor en Daykundi aan Helmand grenzen, terwijl het door u opgenoemde Herat dan weer niet aan Helmand grenst. U kon wel enkele districten van de provincie Helmand opsommen zoals Gamser, Musa Qala, Nad Ali en Kajaki (CGVS, p. 17). Wanneer u vervolgens gevraagd werd of de door u opgesomde districten diegene zijn die rond uw district Nahri Sarraj liggen, zoals oorspronkelijk was gevraagd, stelde u dat deze inderdaad in de buurt liggen (CGVS, p. 17). Dit is echter geen correct antwoord op de vraag welke districten er grenzen aan uw district

aangezien Gamser en Kajaki niet aan uw district grenzen, en u andere grensdistricten niet noemde. U wist wel correct dat Laskar Gah de provinciehoofdplaats van Helmand is (CGVS, p. 14). Rekening houdende met het feit dat u twaalf jaar scholing volgde en heel regelmatig naar een ander district zou hebben gereisd kan toch een grondigere kennis van uw omgeving worden verwacht.

U beweerde dat u tweemaal per week uw moeder en uw broer in Marja in het district Nad Ali ging bezoeken vanuit Gereshk (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd werd te beschrijven welke plaatsen u tegenkwam tussen Gereshk en Marja, bleef u wel erg op de vlakte. U gaf aan dat je vertrekt in Gereshk in de richting van Laskhar Gah om dan naar Marja te gaan, van het ene punt naar het andere (CGVS, p. 11). Gevraagd naar de plaatsen die u tegenkomt tussen Gereshk en Marja antwoordde u Kamp en Kakaran, twee plaatsen in Marja (CGVS, p. 11). De plaatsen die u nog tegenkomt in Gereshk of het district Nahri Sarraj kon u zich niet meer herinneren (CGVS; p. 11). Indien u werkelijk tweemaal per week van Gereshk naar Marja reisde, zou er toch verwacht mogen worden dat u een nauwkeurigere wegbeschrijving zou kunnen geven. Daarenboven bleek uw kennis over de etnische samenstelling van uw regio uiterst oppervlakkig. Nadat uitdrukkelijk gevraagd werd welke etnische groep (Pashtunen, Tadjieken, Hazara's) het meest aanwezig zijn in uw regio beweerde u dat er een mix van etnische groepen leeft in uw omgeving (CGVS, p. 14). Pas na enig aandringen stelde u dat de meerderheid behoort tot de Pashtu-bevolkingsgroep (CGVS, p. 14). Wanneer u nadien gevraagd wordt welke stammen er nog bekend zijn in uw regio noemde u correct Barekzai en Noorzai (CGVS, p. 14) (zie informatie bij het administratief dossier). U bleek echter geen idee te hebben waar deze stammen van de Pashtu-bevolking voornamelijk woonachtig zijn in uw streek. U beweerde dat zij niet op een specifieke plaats of wijk wonen, maar op verschillende plaatsen (CGVS, p. 14). Wanneer u dan uitdrukkelijk gevraagd om weer te geven waar mensen van de door u opgesomde stam Barekzai wonen, kwam u opnieuw niet verder dan dat zij in verschillende wijken woonachtig zijn (CGVS p. 15). Dit is toch wel een beperkt antwoord voor iemand die in zekere zin deelnam aan het dagelijkse leven in Gereshk, een plaats waar stammen en clans het dagelijkse leven bepalen. U werkte immers voor de vrouwenraad in Gereshk en bovendien reisde u twee keer per week buiten uw district naar Marja, in een ander district. Bij de vraag enkele TV- of radiozenders te noemen gaf u eveneens een zeer vaag antwoord: u beweerde niet zo geïnteresseerd te zijn in TV en kon geen zenders noemen. U luisterde wel af en toe naar de radio en gaf de naam van een bepaald programma. Vreemd genoeg kon u geen namen van radiostations noemen hoewel u zelf beweerde dat er veel zenders waren (CGVS p. 7).

Verder bleek u niet zo goed op de hoogte te zijn van militaire operaties die in Gereshk de voorbije jaren hebben plaatsgevonden. Toen u werd gevraagd naar meer uitleg over militaire confrontaties met de Taliban stelde u vaagweg dat er heel veel operaties gebeuren om de Taliban op te ruimen, vooral in Musa Qala, een ander district in Helmand. U stelde dat de overheid aankondigde dat dorpelingen hun dorp moesten verlaten en dat de Taliban het omgekeerde deed, namelijk de wegen afsluiten om mensen tegen te houden (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaring is onvoldoende concreet voor iemand die beweert in die periode in deze regio te hebben gewoond. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er bijvoorbeeld intensief werd gevochten in Gereshk en dat ook de buitenlandse troepen hieraan deelnamen. U bleek daarenboven maar weinig tot geen toelichting te kunnen geven over dergelijke gevechten of aanvallen toen hier op diverse manieren naar werd gepeild (CGVS, p. 15, 16). Dit is zeer merkwaardig indien u werkelijk temidden het strijdtoneel zou hebben gewoond. Wanneer er gevraagd werd naar uw kennis over een concreet incident, namelijk de luchtaanval door Amerikaanse troepen op Hyderabad van enkele jaren geleden, waarbij veel burgerslachtoffers zouden gedood zijn, bleek u ook hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p. 15, 16). U verwees zelf naar twee andere incidenten die plaatsvonden net voor uw vertrek, maar u bleef erg op de vlakte toen gevraagd werd om hier meer details over te geven (CGVS, p. 15). Zo sprak u over een aanslag op een brug waarbij veel burgerslachtoffers vielen maar gaf geen concreet antwoord op de vraag hoeveel doden er gevallen waren (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd werd of buitenlandse troepen een basis hebben in Gereshk of in Helmand stelde u dat ze overal een basis hebben en daarna het zich niet meer te kunnen herinneren en dat u al voldoende antwoorden hebt gegeven gezien uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 17). Aangezien uw toch hoge scholingsgraad en uw dagelijkse werkzaamheden bij de vrouwenraad van Gereshk mag redelijkerwijs verwacht worden dat u concretere verklaringen kan afleggen. U bleek hiertoe niet in staat waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaring steeds in Helmand te hebben verbleven verder in het gedrang komt.

Verder bleek ook uw kennis over lokale prominente persoonlijkheden uiterst oppervlakkig. Zo verwees u naar Jan Gul Khan als zijnde het districtshoofd van Gereshk. U beweerde dat hij al heel lang aan het hoofd van het district stond en dat u verder niets over hem kon vertellen, zelfs zijn etnie kon u niet noemen (CGVS, p. 13-14). In werkelijkheid blijkt Haji Abdul Ahad Wahid Khan het districtshoofd van Gereshk (zie informatie in het administratieve dossier). U wist dan weer wel dat een zekere Zumaray aan het hoofd van de politie staat in Gereshk, maar ook over hem weet u niets meer dan zijn naam (CGVS, p. 14). Voorts stelde u dat er geen Malik in uw dorp aanwezig is en dat er enkel een gouverneur

en een districtshoofd verantwoordelijk zijn in uw regio (CGVS, p. 14). Het is eveneens opmerkelijk dat u de huidige gouverneur van Helmand, Golab Mangal, kunt opnoemen, maar u geen verdere toelichting over hem kon geven (CGVS, p. 14). Voorts kon u niet op de naam van de vorige gouverneur komen (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd werd of u wist wie Haji Pir Mohammad is, verklaarde u deze persoon niet te kennen (CGVS, p. 16). Uit de informatie beschikbaar bij het CGVS blijkt nochtans dat deze persoon de vice-gouverneur was in Helmand. Het is vreemd dat u nooit van deze persoon gehoord heeft aangezien hij in januari 2008 omkwam bij een zelfmoordaanslag in Lashkar Gah, iets wat zeker de media ter ore zal zijn gekomen. Het is opmerkelijk dat u van deze aanslag en de burgerdoden bij het bombardement in Hyderabad niets zou afweten, gezien de Taliban dergelijke incidenten graag gebruiken in hun propaganda tegen de Westerse mogendheden. Verder kende u Fateh Mohammad, een lokale Taliban-commandant die bij een incident met de NATO omkwam in 2007 in Gereshk, niet (CGVS, p. 16). U kende wel Mulla Malang en Mulla Dadullah als grote Talibanleiders uit uw regio. U bleek echter geen enkele verdere toelichting te kunnen geven over deze personen (CGVS, p. 16). Rekening houdend met het belang van deze vooraanstaande personaliteiten in de Afghaanse samenleving is uw onwetendheid hierover erg opmerkelijk te noemen.

Het is eveneens vreemd dat u verklaarde dat de Mujaheddin in Afghanistan aan de macht waren van 1357 (1978) tot 1380 (2001) (CGVS, p. 17). In werkelijkheid vond de Mujaheddinperiode plaats van 1992 tot 1996. In 1996 kwam de Taliban aan de macht tot 2001. Dat u zich dermate vergist over deze wrede periodes in Afghanistan is merkwaardig. Tenslotte is het opmerkelijk dat u de maanden en de seizoenen van de Afghaanse kalender zonder fout na elkaar kan opsommen, maar dat u verkeerdelijk stelde dat de maanden hamal, saur en jauza in de zomer vallen terwijl dit de lente moet zijn en de maanden saratan, assad en sunbola in de herfst, terwijl dit de zomer is. U weet correct dat Navruz gevierd wordt in de maand hamal, maar wanneer u gevraagd op welke datum Navruz dan gevierd wordt, beweerde u dat dit op 10 of 12 hamal is (CGVS, p. 12). In werkelijkheid wordt Navruz op 1 hamal gevierd. Dat u zich dermate vergist over de dag waarop het nieuwe jaar in Afghanistan gevierd wordt, is uiterst merkwaardig en doet vermoeden dat u Afghanistan al langer heeft verlaten dan u aangeeft.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. U maakte dan ook niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling wegens uw problemen met de Taliban in Helmand. Uw beweerde verblijf is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of

Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofdte of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een paspoort voor dat u verkreeg via de Afghaanse ambassade in België. Dit document kan een bewijs zijn van uw identiteit en nationaliteit die hierboven niet wordt betwist. Het staft echter niet uw verklaringen rond uw verblijf de laatste jaren in Afghanistan. De brief gericht aan de vrouwenraad te Gereshk, die u vanuit België schreef, bevestigt uiteraard niet uw werkzaamheden voor deze vrouwenraad aangezien het geen objectief document is. Ook wanneer u gevraagd werd wat u zelf in de brief geschreven had, bleef u oppervlakkig en beweerde u dat u naar uw taskara vroeg. U stelde zelfs voor om hem voor te lezen omdat u niet meer wist wat er allemaal in stond (CGVS, p. 23). Dit is opmerkelijk en trekt uw betrokkenheid bij deze vrouwenraad in twijfel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 39/16, 39/17 en 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat de verwerende partij nagelaten heeft om de landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier te vertalen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de motiveringsverplichting zoals geregeld door artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met haar profiel als alleenstaande vrouw in Afghanistan en betoogt zij dat ze wel veel informatie kon geven over haar streek van afkomst.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel, met name het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de schending van het beginsel van gelijkheid der wapens, voert verzoekster aan dat zij slechts tot de leeftijd van 16 jaar naar school ging, zij naai- en weefflessen gaf aan andere vrouwen en geen "boekenkennis" heeft. Verzoekster preciseert dat zij afkomstig is uit Marjah en in Gereshk heeft gewoond en zelfs als geen geloof wordt gehecht aan haar verder verblijf in de provincie Helmand, haar afkomst en identiteit en het feit dat ze alleenstaande is niet wordt ontkend. Zij vervolgt dat zij erin geslaagd is contact op te nemen met de vrouwenraad en dat zij maar bewijzen kan voorleggen in de mate van het mogelijke en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de moeite heeft genomen om contact op te nemen met deze instantie die haar relaas zou kunnen bevestigen of ontkennen.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het vertrouwensbeginsel, voert verzoekster aan dat zij door haar identiteit en nationaliteit aan te tonen en het feit dat zij alleenstaande vrouw is, zij de band aantoonde om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Verzoekster is van oordeel dat zij recht heeft op de subsidiaire bescherming, ondanks alle andere gemeende onduidelijkheden, omdat er niet wordt getwijfeld aan haar Afghaanse nationaliteit, het Afghaanse paspoort niet betwist wordt en daarin vermeld staat dat zij geboren is in Helmand, zij een ongehuwde Afghaanse alleenstaande vrouw is, hetgeen niet wordt betwist, zodat deze elementen voldoende zijn om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming, wat tevens blijkt uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan".

2.5. De Raad wijst erop dat artikel 39/16 betrekking heeft op akten en verklaringen, artikel 39/17 handelt over de taal van het verzoekschrift en artikel 39/18 regelt de taal van de akten en verklaringen voor de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen en stelt dat de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken moet indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag. In deze artikelen wordt nergens gestipuleerd dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om een beslissing te nemen, in casu de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier, in de taal van de procedure moet worden toegevoegd.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) haar geografische kennis van de regio ontoereikend is, (ii) indien zij werkelijk tweemaal per week van Gereshk naar Marja reisde, er toch verwacht zou mogen worden dat zij een nauwkeuriger wegbeschrijving zou kunnen geven, (iii) haar kennis over de etnische samenstelling van de regio uiterst oppervlakkig is en zij geen idee bleek te hebben waar de verschillende stammen van de Pashtu-bevolking voornamelijk woonachtig zijn, terwijl zij deelnam aan het dagelijkse leven in Gereshk, een plaats waar stammen en clans het dagelijkse leven bepalen, zij voor de vrouwenraad in Gereshk werkte en bovendien twee keer per week buiten haar district reisde, (iv) zij op de vraag naar TV- of radiozenders zeer vaag antwoordt, (v) zij niet zo goed op de hoogte bleek te zijn van militaire operaties in Gereshk die de voorbije jaren hebben plaatsgevonden terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er intensief werd gevochten in Gereshk en dat ook buitenlandse troepen hieraan deelnamen, (vi) haar kennis over de lokale prominente persoonlijkheden uiterst oppervlakkig is, (vii) het uiterst vreemd is dat zij verklaarde dat de Mujaheddin in Afghanistan aan de macht waren van 1357 (1978) tot 1380 (2001), (viii) het opmerkelijk is dat zij de maanden en de seizoenen van de Afghaanse kalender kan opsommen zonder fout, maar verkeerdelijk stelde dat de maanden hamal, saur en jauza in de zomer vallen terwijl dit de lente moet zijn en de maanden saratan, assad en sunbola in de herfst, terwijl dit de zomer is, (ix) zij zich vergist over de datum waarop Navruz wordt gevierd, (x) uit dit alles dient besloten te worden dat aan haar beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht en zij ook niet aannemelijk maakt in aanmerking te komen voor de toekenning van de status van vluchteling wegens haar problemen met de Taliban in Helmand, (xi) het van belang is te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon, (xii) het paspoort een bewijs kan zijn van haar identiteit en nationaliteit maar niet haar verklaringen staft rond haar verblijf de laatste jaren in Afghanistan, en (xiii) de brief gericht aan de vrouwenraad niet haar werkzaamheden bij deze vrouwenraad bevestigt omdat het geen objectief document is.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De Raad wijst er in eerste instantie op dat verzoekster haar betrokkenheid bij de vrouwenraad als lesgeefster, redenen waarom zij door de Taliban zou worden vervolgd, niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn. Behoudens een door verzoekster geschreven brief geadresseerd aan de vrouwenraad waarop geen respons is gekomen, blijken haar verklaringen, wordt geen enkel begin van bewijs ingediend van verzoeksters betrokkenheid en tewerkstelling sinds 5-6 jaar bij de vrouwenraad (gehoor, p.4). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster zelf aangeeft dat de Taliban prominent aanwezig is in Helmand zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat deze aanwezigheid consequenties heeft voor instituties zoals een vrouwenraad, en in het bijzonder voor de vrouwen die er tewerkgesteld zijn, en deze aanwezigheid van de Taliban een stempel drukt op het dagelijkse leven van iedere vrouw in die regio. Dit blijkt overigens duidelijk uit het door verzoekster geciteerde ambtsbericht (*"De provincie Helmand telde het hoogste aantal aanslagen en een zeer sterke Taliban presentie"*). In deze gegeven omstandigheden is het dan ook ongeloofwaardig dat verzoekster als enige van de vrouwenraad daadwerkelijk wordt bedreigd, zelfs in die mate dat haar moeder en broer door de Taliban omwille van haar betrokkenheid bij de vrouwenraad werden gedood, terwijl er veel vrouwen van het dorp en de wijken in de omgeving aangesloten waren (gehoor, p. 5), er veel leerkrachten waren en verzoekster geen weet heeft van andere vrouwen of collega's die problemen zouden hebben gekend en geen van de vrouwen die tewerkgesteld was uit angst ontslag genomen heeft tijdens de jaren dat verzoekster daar werkte (gehoor, p. 6-20). Dit klemmt des te meer nu verzoekster duidelijk stelt dat de werkzaamheden van de vrouwenraad publiek waren en de Taliban op de hoogte was van haar verblijf in Gereshk bij haar oom (gehoor, p.20). Aangezien de werkzaamheden van de vrouwenraad publiek waren en veel vrouwen er aan deelnamen zonder enig probleem, is de Raad dan ook van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster als enige zou worden gevisieerd door de Taliban. Dat zij verklikt werd door iemand, de Taliban supercrimineel is en verzoekster daarom vermoed dat de Taliban op de hoogte is van alles, kan dan ook niet overtuigen. Overigens is het ongeloofwaardig dat de Taliban de familie van een gewone leerkracht zou aanpakken terwijl de oprichtster van de vrouwenraad er vanaf komt met waarschuwingen (gehoor, p. 5), zij de familie aanpakken terwijl ze weten dat verzoekster bij haar oom verbleef, en de vrouwenraad gewoon verder blijft werken niettegenstaande de aanwezigheid van de Taliban in Gereshk. Het is dan ook zeer merkwaardig wanneer later in het gehoor naar concrete voorbeelden van incidenten wordt gepolst verzoekster plots stelt dat er een bom werd geplaatst in de koffer van de directrice van de vrouwenraad en dat dit zelfs zou gebeurd zijn voordat de moeder en de broer van verzoekster werden gedood (gehoor, p. 15).

Ter terechtzitting toont verzoekster een onvertaalde brief van de vrouwenraad. Gevraagd hoe zij dit document heeft bekomen antwoordt verzoekster per post, waarbij de enveloppe op verzoek wordt getoond. Bij de vaststelling dat de enveloppe vermeldt dat deze werd verstuurd uit Peshawar/Pakistan, beslist verzoekster om het schrijven van de vrouwenraad en de enveloppe niet aan haar dossier toe te voegen.

Op de vraag ter terechtzitting of verzoekster haar tewerkstelling bij de vrouwenraad kan preciseren komt verzoekster niet verder dan het antwoord 5 tot 6 jaar en slaagt zij er niet in haar tewerkstelling te situeren aan de hand van de Afghaanse kalender. De Raad wijst erop dat het merkwaardig is dat een Afghaanse vrouw die toch tot de leeftijd van 16 jaar naar school ging, actief deelneemt aan het sociale

leven en tewerkgesteld werd door de vrouwenraad, volgens haar verklaringen, er niet in slaagt om de Afghaanse kalender te gebruiken.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekster haar tewerkstelling voor de vrouwenraad in Gereshk niet aannemelijk maakt en zij derhalve niet aantoonbaar dat de Taliban haar zou vervolgen omwille van deze tewerkstelling.

2.9. Bovendien maakt verzoekster haar verblijf in Gereshk (Helmand) evenmin aannemelijk. Waar zij in een poging haar gebrek aan kennis te weerleggen stelt dat verweerster in *“de bestreden beslissing een aantal plaatsen (opsomt) doch deze nergens terug(komen) in het administratief dossier”*, wijst de Raad erop dat verzoekster op de vraag naar de dorpen rond haar dorp klaar en duidelijk stelt *“Dorpen. Er zijn geen dorpen. Huizen”*, terwijl een eenvoudige blik op de map, toegevoegd aan het administratief dossier, voldoende is om vast te stellen dat er tientallen dorpen zijn rond Gereshk (adm. doss., tweede map in de landeninformatie) zodat het niet aanvaardbaar is dat verzoekster er geen enkele kent. Voor een vrouw die beweert te werken voor de vrouwenraad en regelmatig naar een ander district reist, is niet aanvaardbaar dat op een eenvoudige vraag naar andere dorpen geen spontaan antwoord komt. Waar verzoekster nog stelt dat een aantal dorpen, namelijk Gumbad en Sarwarjan, niet op de google map voorkomen, wijst de Raad erop dat, zelfs met het blote oog Sarwanjan te lezen is op de map toegevoegd aan het administratief dossier en dat zelfs indien deze namen er niet opstaan verzoekster spontaan geen enkele naam van omliggende dorpen kende, wat niet verklaarbaar is, indien zij effectief in de plaats Gereshk zou hebben gewoond. Dat verzoekster Deh Mazang herkende is dan ook niet voldoende om te overtuigen te meer zij daarover stelt *“het is een wijk. Er zijn huizen”*; dat zij ook Lashkar Gah kende kan evenmin overtuigen vermits dit de hoofdstad is van de provincie en geen dorp in de nabijheid van Gereshk, maar zoals verzoekster het stelt in het verzoekschrift een plaats op weg naar Marja waar verzoeksters moeder en broer zouden hebben gewoond en waar verzoekster twee keer per week naartoe reed. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekster ook geen plaatsnamen kan geven in het district Gereshk die zij zou hebben gepasseerd wanneer zij naar haar moeder reed *“ik kan mij dat niet herinneren”* (gehoor, p. 11). Dat verzoekster een aantal gegevens wel kende, zoals de papaverbloei, gerechten, de markt, de gebruikte munt, het ziekenhuis en de verschillende scholen, weegt niet op tegen het manifest gebrek aan kennis over de omliggende dorpen. Dat verzoekster vier bedevaartsplaatsen kent terwijl dat ze spontaan geen plaatsen kent in Gereshk waar ze regelmatig langs komt op weg naar haar moeder en geen omliggende dorpen, wijst er alleen maar op dat zij bepaalde kennis heeft ingestudeerd.

2.10. Wanneer verzoekster gevraagd wordt naar militaire operaties de laatste jaren antwoordt zij: *“Er was een operatie in Muosakala in Marja. Vooral in Marja hebben ze verschillende keren geprobeerd om de Taliban op te ruimen.”* (Muosakala = Musa Qala een ander district in Helmand). Tijdens het gehoor vervolgt verzoekster als volgt: *“De overheid ging aankondigen dat de mensen die dorpen moesten verlaten. Taliban deden het omgekeerde. Ze sloten de wegen af om de mensen tegen te houden. Amerikaanse troepen gingen bij verschillende huizen hun front organiseren om tegen Taliban te vechten. Zo’n operaties organiseren ze dikwijls. Weet u iets over een luchtaanval op Haiderabad? Neen. Hebt u weet van bommen van buitenlandse troepen die burgers doodden? Waar was dat? Was dat in Haiderabad? Dat is heel ver. Dus daar kan ik niets van weten. (...) weet u iets van talibs die vermoord werden in 2007 omwille van een NAVO operatie? Ik kan er niets van vertellen.”*

Verzoekster wist en weet blijkbaar niet dat Haiderabad ook een dorp is in het district Gereshk, waar zij dus het grootste deel van haar leven zou hebben gewoond en gewerkt, dat getroffen werd door luchtaanvallen van de Amerikaanse troepen in juli 2007 waarbij 80 slachtoffers vielen (adm. doss., landeninformatie, [guardian.co.uk/The Observer](http://guardian.co.uk/TheObserver)). In het zelfde artikel is er sprake van een serie van aanvallen de laatste weken door de buitenlandse troepen waarbij 200 burgerslachtoffers vielen. Dat verzoekster niet op de hoogte blijkt te zijn van deze zware en langdurige gevechten in haar district waarbij zoveel burgerslachtoffers vielen wijst er nogmaals op dat zij niet aannemelijk maakt daar aanwezig te zijn geweest in 2007, temeer uit het artikel eveneens blijkt dat de lokale bevolking woedend was en president Karzai de buitenlandse troepen sterk veroordeelde.

2.11. Dat het niet bevreemdend is dat verzoekster geen radiozenders kent aangezien zij leeft *“in een cultuur waar naar muziek luisteren als duivels wordt aanzien (toch voor vrouwen)”* is niet ernstig. Verzoekster verklaarde zelf dat zij naar muziek luisterde (gehoor, p.7) en bovendien stelde ze dat zij kennis heeft van het Urdu door de Indische films (gehoor, p. 2). Verzoekster meet zich een profiel aan van lesgeefster bij de vrouwenraad zodat het niet aannemelijk is dat zij de lokale radio- en televisiezender niet zou kennen indien zij werkelijk van daar afkomstig is.

2.12. Verzoekster verbleef tot half 2010 in Gereshk zodat zij op de hoogte moet geweest zijn van de naam van het districtshoofd, namelijk Haji Abdul Ahad Wahid Khan. Waar zij thans in het verzoekschrift stelt dat Jan Gul Khan de "Uswal" was toen zij er was, beperkt zij zich tot een blote bewering en vermag zij op deze wijze de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet te ontkrachten. Wat de vicegouverneur Haji Pir Mohammad betreft, wijst de Raad erop dat deze laatste om het leven kwam bij een aanslag in de hoofdstad van Helmand in januari 2008 waarbij meerdere slachtoffers vielen. Verzoekster kan misschien de naam vergeten zijn van de vicegouverneur, doch in casu dient te worden vastgesteld dat zij de naam zelfs niet herkende tijdens het gehoor toen deze door de interviewer werd gemeld (gehoor, p. 16). Verzoekster herkende de namen van twee Talibanleiders maar kon daar verder niets over vertellen. Verzoekster kent de naam Hezb-e Islami en dr. Adollah Abdollah, maar weet dan weer niet wanneer de laatste presidentsverkiezingen zijn geweest en of daar verschillende rondes zijn geweest, niettegenstaande zij beweerde voor Karzai te hebben gestemd (gehoor, p. 17-18).

Bij nalezing van het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster op de vraag "*tot wanneer waren de mujaheddin aan de macht*?" antwoordt "*dat kan dat zij nog aan de macht waren tot 1380*" (2001), dit terwijl algemeen geweten is dat in 2001 de Taliban reeds jaren Afghanistan in de greep had. Waar verzoekster betoogt dat verweerster zich opnieuw vergist en probeert verzoekster te verwijten dat ze verkeerdelijk de macht van de Mujaheddin in 1978 plaatste, beperkt zij zich opnieuw tot blote beweringen en ontkracht zij daarmee het motief in de bestreden beslissing niet dat de Mujaheddin aan de macht waren van 1992 tot 1996. Dat in dit verband een vertaalvergissing is gebeurd, blijkt niet uit het administratief dossier, met name het gehoorverslag.

Dat er ook een vertaalfout zou gebeurd zijn met betrekking tot de seizoenen blijkt evenmin uit het gehoorverslag: verzoekster kende perfect de seizoenen maar antwoordde op de vraag welke maanden zijn koud "*Aqrab (...) Jeddi, dwala en hoet. Welke maanden vallen in de zomer? Hamal, saur, jauza. In de herfst? Saratan, assad en sunbola*" gehoor, p. 12). De Raad is dan ook van oordeel dat ook deze vaststelling aantoont dat verzoekster niet afkomstig is uit Helmand. Dat zij niet heeft gezegd dat Navruz op 10 of 12 hamal wordt gevoerd doch dat het op de dag van het interview (5 april 2011) 10 of 12 hamal was, is niet ernstig zoals blijkt uit het gehoorverslag (gehoor, p. 12). Overigens was 5 april 2011 volgens informatie toegevoegd aan de nota in de Afghaanse kalender 16 hamal 1390.

2.13. De Raad besluit dat door al deze vaststellingen samen verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij afkomstig is uit Gereshk, Helmand. Immers, verzoekster verklaarde dat zij 12 jaar naar school ging in Gereshk, daar later tewerkgesteld werd als lesgeefster (naaien en weven) gedurende 5-6 jaar en twee keer per week naar haar moeder en broer ging in een ander district, zodat van verzoekster mag verwacht worden dat zij de nodige gegevens over haar directe leefwereld in haar streek van afkomst correct kan weergeven indien dit de werkelijkheid zou zijn geweest, hetgeen in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is dan ook niet onredelijk, noch heeft verzoekster op deze wijze aangetoond dat zij een alleenstaande vrouw is uit Helmand en tot een bijzondere kwetsbare sociale groep behoort.

2.14. In de mate verzoekster betoogt dat er geen gelijkheid van wapens is nu zij geen onderzoek kan afdwingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat het in de eerste plaats de taak van verzoekster is om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken, en dat dan ook mag verwacht worden dat coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen worden afgelegd en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat verzoeker de vervolgingsfeiten vanwege de Taliban niet aannemelijk maakt en zij niet aantoont middels geloofwaardige verklaringen dat zij afkomstig is uit Helmand, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.16. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoekster haar afkomst uit

Gereshk/Helmand aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

Zo verzoekster door het voorleggen van een paspoort aantoonde dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft, wat op zich niet wordt betwist, oordeelt de Raad dat het paspoort de vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoekster middels haar verklaringen haar afkomst uit Helmand niet aantoonde, niet in een ander daglicht kan plaatsen. Dat haar geboorteplaats "Helmand" is, hetgeen uit haar paspoort blijkt, is een gegeven in het paspoort dat verkregen werd op basis van niet verifieerbare verklaringen afgelegd door verzoekster vermits er al jaren geen registers meer zijn van de burgerlijke stand en verzoekster ook geen enkel ander begin van bewijs indient van haar identiteit en afkomst.

De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen in of buiten Afghanistan en haar levenssituatie in de jaren voor haar komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op haar herkomst, haar verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoekster geen duidelijkheid schept over haar verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid haar beschermingsnood correct te beoordelen.

2.17. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en verzoekster toont dit evenmin aan. Zij komt in voorliggend verzoekschrift immers niet verder dan de ongefundeerde beweringen dat zij behoort tot een bijzonder kwetsbare sociale groep, zij een ongehuwde vrouw is en geboren is in Marja en de verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in Afghanistan.

2.18. Verzoekster verduidelijkt tot slot niet hoe de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS